

***La Prospe. Escuela viva. 40 años construyendo cultura popular 1973-2013.* Madrid: Queimada Ediciones, 2014. 179 pàgs. [20 x 16].**

Per tal de commemorar el 40 aniversari de la fundació de l'*Escuela Popular de Personas Adultas de Prosperidad* (1973-2013) -més coneguda com *La Prospe*- al barri madrileny de La Prosperidad, les persones vinculades a aquesta iniciativa educativa ens presenten la història i el projecte col·lectiu que representa *La Prospe* en format llibre. La història d'aquesta escola, i del seu projecte de renovació pedagògica amb voluntat de transformació social en sintonia amb les idees del pedagog brasiler Paulo Freire, va lligada a la història dels diferents espais i centres socials que l'han acollit, des del primer al carrer Rodríguez Marín, fins l'últim al carrer Luis Cabrera.

Estem davant d'un llibre d'autoria col·lectiva, amb uns autors compromesos amb el seu subjecte d'estudi que parteixen de la idea que "*nuestra historia es la de una cooperativa de cultura popular*". Aquesta història també és una història de lluita per la pròpia supervivència de l'escola i del seu local, amb els conflictes esdevinguts amb l'Ajuntament i l'Arquebisbat de Madrid.

El protagonisme col·lectiu que volen imprimir els autors va més enllà de signar el llibre com *Colectivo La Prospe*, i durant tot el llibre la narració descriu els fets de forma impersonal sense noms propis. La justificació és que el projecte de *La Prospe* "*está por encima de las personas individuales, y que un auténtico movimiento social de base tiene que estar más allá de posibles liderazgos o protagonismos individuales*". Tanmateix, aquesta no deixa de ser una mesura controvertida pel fet d'afavorir, de forma paradoxal, la invisibilització d'aquelles persones a les quals es pretén donar veu mitjançant el present treball.

La metodologia emprada s'ha fonamentat en la documentació produïda per la pròpia escola i la memòria personal dels protagonistes, amb entrevistes amb monitors, alumnes i simpatitzants. L'estructura del llibre es divideix en tres parts, amb un primer apartat sobre la història de l'escola fins l'any 2001, data del trasllat a un nou local cedit per un període de 50 anys i que va suposar un dels moments més celebrats de la trajectòria de *La Prospe*. El segon apartat està dedicat a l'estructura organitzativa de l'escola i el tercer tracta sobre el projecte pedagògic. Finalment, trobem una cronologia dels fets més importants associats a la història de l'escola.

IHE
(Secretaria de la Revista)

Traducción de la reseña anterior:

Para conmemorar el 40 aniversario de la fundación de la Escuela Popular de Personas Adultas de Prosperidad (1973-2013) -más conocida como *La Prospe*- en el barrio madrileño de La Prosperidad, las personas vinculadas a esta iniciativa educativa nos presentan la historia y el proyecto colectivo que representa *La Prospe* en formato libro. La historia de esta escuela, y de su proyecto de renovación pedagógica con voluntad de transformación social en sintonía con las ideas del pedagogo brasileño Paulo Freire, va ligada a la historia de los diferentes espacios y centros sociales que la han acogido, desde el primero en la calle Rodríguez Marín, hasta el último en la calle Luis Cabrera.

Estamos ante un libro de autoría colectiva, con unos autores comprometidos con su sujeto de estudio y que parten de la idea de que “*nuestra historia es la de una cooperativa de cultura popular*”. Esta historia también es una historia de lucha por la propia supervivencia de la escuela y de su local, con los conflictos acontecidos con el Ayuntamiento y el Arzobispado de Madrid.

El protagonismo colectivo que quieren imprimir los autores va más allá de firmar el libro como Colectivo *La Prospe*, y durante todo el libro la narración describe los hechos de forma impersonal sin nombres propios. La justificación es que el proyecto de *La Prospe* “*está por encima de las personas individuales, y que un auténtico movimiento social de base tiene que estar más allá de posibles liderazgos o protagonismos individuales*”. Aun así, esta no deja de ser una medida controvertida por el hecho de favorecer, de forma paradójica, la invisibilización de aquellas personas a las cuales se pretende dar voz mediante el presente trabajo.

La metodología empleada se ha fundamentado en la documentación producida por la propia escuela y la memoria personal de los protagonistas, con entrevistas con monitores, alumnos y simpatizantes. La estructura del libro se divide en tres partes, con un primer apartado sobre la historia de la escuela hasta el año 2001, fecha del traslado a un nuevo local cedido por un periodo de 50 años y que supuso uno de los momentos más celebrados de la trayectoria de *La Prospe*. El segundo apartado está dedicado a la estructura organizativa de la escuela y el tercero trata sobre el proyecto pedagógico. Finalmente, encontramos una cronología de los hechos más importantes asociados a la historia de la escuela.

IHE
(Secretaría de la Revista)